

INFORME JURÍDIC

Assumpte: Escrit d'al·legacions relatiu a l'aprovació inicial Inventari de camins municipal de Viladrau.

Antecedents:

1.- En data 24 de febrer i 30 d'abril de 2012 i 17 de desembre i 23 i 30 d'abril de 2013, es fan reunions de treball conjunt entre propietaris forestals i l'Ajuntament per a la obtenció de dades relatives a la redacció de l'Inventari de Camins Públics a incloure a l'Inventari municipal de béns de l'Ajuntament de Viladrau.

2.- En data 2 de setembre de 2013, el Ple de l'Ajuntament acorda aprovar inicialment l'Inventari de Camins Públics a incloure a l'Inventari municipal de béns de l'Ajuntament de Viladrau.

3.- En data 23 de setembre de 2013, es publica l'esmentat acord al BOP de Girona.

4.- Dins del termini establert d'al·legacions, els Srs Cristian de Oriola-Cortada i Torrens i altres, presenten escrit d'al·legacions contra l'acord d'aprovació inicial en base, a mode de resum, als següents arguments jurídics:

- a) Manca d'elements de judici suficients de l'actuació administrativa.
- b) Actuació municipal contrària a la voluntat dels interessats.
- c) Actuació municipal en contradicció amb treballs tècnics anteriors i altres documents o municipals.
- d) Manca d'aptitud professional i personal del tècnic redactor del document d'inventari i manca de rigor, objectivitat i fonamentació en la seva actuació.
- e) Manca de seguiment del procediment degut.
- f) Detecció d'errors en l'aplicació de la normativa existent.
- g) Detecció d'errors en l'aplicació de les institucions de Dret civil.

I en base al resum d'arguments jurídics realitzat i a el *petitum* concret dels al·legants, cal informar del següent:

INFORME:

En primer lloc, cal posar de manifest que no poden ser objecte del present informe, i per tant de resolució concreta, les al·legacions relatives a l'aptitud professional, i sobretot personal del Sr. Campillo pels motius obvis que no corresponen a l'expedient administratiu de l'inventari.

Si bé, en relació a les al·legacions interposades contra la manca de rigor i objectivitat derivada de la manca d'aptitud professional, del tècnic redactor, cal tenir en compte el següent: el Sr. Campillo és Llicenciat en Geografia per la Universitat Autònoma de Barcelona i Doctor en Geografia per la Universitat Autònoma de Barcelona, essent la seva tesis doctoral "*La gestió dels camins en zones de muntanya*". Entre els anys 1997 i 2002, ha estat professor del Departament de Geografia de la Universitat Autònoma de Barcelona (assignatures de Pràctiques de Geografia Rural i Pràctiques de Fotointerpretació) i, entre els anys 1998 i 2005, de l'Escola Universitària de Turisme i Direcció Hotelera de la mateixa Universitat (assignatures de Turisme i Medi Ambient, Turisme i Desenvolupament). Des de l'any 2004 col·labora amb el Postgrau d'Ecoturisme i Turisme Sostenible de l'Escola Universitària de Turisme i Direcció Hotelera de la Universitat Autònoma de Barcelona, i des del 2006 amb el *Master en derecho de los Deportes de Montaña* de la Facultat de Dret de la Universitat de Saragossa.

El seu camp d'especialització és l'estudi geogràfic dels camins rurals i l'accés al medi natural. Ha dirigit o realitzat més d'una trentena d'inventaris de camins, entre els quals hi ha vuit inventaris comarcals (Alta Ribagorça, Garrotxa, Berguedà, Garraf, Terra Alta, Baix Camp, les Garrigues, Vallès Occidental), dos inventaris de camins ramaders (Berguedà i Alt Pirineu i Aran), i una vintena d'inventaris municipals (Sabadell, l'Ametlla del Vallès, Rubí, Tossa de Mar, Malgrat de Mar, Mataró, la Vall de Bianya, Sant Antoni de Vilamajor, Santa Cristina d'Aro, Palafrugell, Tarragona, Vila-seca, Constantí, Altafulla, Creixell, Torredembarra, Roda de Berà, Riba-roja d'Ebre i Viladrau), entre d'altres.

En l'àmbit pericial ha realitzat des de l'any 2003 un centenar de dictàmens sobre camins, públics o privats, servituds de pas i termenals de finques rústiques.

També ha publicat diversos manuals, llibres i articles en l'àmbit dels camins, entre els quals és necessari destacar:

- *El dictamen pericial de caminos y servidumbres de paso. La Ley. Especial Cuadernos de Probática y Derecho Probatorio*, núm. 10. 1 de febrero de 2013.

- *El llibre dels camins*. Arola Editors, Consell Assessor pel Desenvolupament Sostenible. Tarragona, 2010.
- *La determinació de la propietat dels camins: entre la geografia i el dret" En defensa del camins públics. Els drets de les entitats locals i ciutadanes*. Consell de Mallorca, 2011.
- *La gestió dels camins en un territori de muntanya en transformació: Bases per a un Pla Director de Camins de Catalunya"*, *Espais*, 49: 130-140, Dep. de Política Territorial i Obres Públiques, Barcelona 2003.

Així, d'acord amb aquest currículum i experiència professional, és evident que la seva titulació professional i experiència l'avalua suficientment com per redactar l'Inventari de camins que és objecte del present Informe des d'una perspectiva objectiva i científica.

Per altra banda, tampoc pot ser objecte del present informe l'anàlisi dels arguments del al·legants consistents en manifestar que l'actuació municipal és contrària a la voluntat dels interessats, ja que és evident que l'ajuntament no fa sinó que complir amb el mandat legal establert a la normativa municipal, lògicament, en interès general de tots els vilatans del municipi.

Recordem que les entitats locals estan obligades a formar inventari valorat de tots, no només dels camins, els béns i drets que els pertanyen. Remetent copia d'aquest inventari a les administracions central i autonòmica. També el Reglament del Patrimoni dels Ens Locals és qui estableix l'obligació municipal d'inventariar els vials. I, tal i com s'argumenta més endavant, l'Ajuntament en la seva actuació només apunta, inventaria o recull. Fins i tot l'article 68 de la Llei de Bases, estableix que, les entitats locals tenen l'obligació d'exercir les accions necessàries per a la defensa dels seus béns i drets (Sentència de la Sala Primera del Tribunal Suprem de data 26 de maig de 2000), sense que aquest manament legal comporti determinar titularitat alguna de per si, perquè ja és sobradament pacífic des d'una perspectiva jurisprudencial que els inventaris de camins són un llistat de béns, sense caràcter "constitutiu". És a dir, que no suposen l'adquisició dels béns que inventarien. Essent la via jurisdiccional civil la via correcta per impugnar titularitats.

Per altra part, consta a l'expedient administratiu la realització de sessions de treball conjuntes i prèvies a l'elaboració de l'inventari tal com acrediten sengles cartes adreçades a l'alcalde de Viladrau amb data de 20 de maig i 11 de juliol de 2013 pels lletrats representants dels aquí al·legants: "*Que els aquí representats són coneixedors dels camins de titularitat municipal i, amb la més estricta voluntat de col·laborar activament amb el Consistori Local que vostè presideix en l'elaboració de l'esmentat inventari, procedeix a anotar-li els camins que, sense reserves, s'identifiquen de titularitat municipal (..)*".

En relació a la manca de fonamentació en l'actuació del tècnic esmentat o de l'actuació de l'administració en general en la tramitació d'aprovació inicial de l'Inventari de Camins de Viladrau o la manca d'elements de judici suficients, rigor i justificació en l'actuació administrativa, cal rebutjar completament aquests arguments, en tant que el document que es sotmet a exposició conté un document, la Memòria, en la que s'explica, argumenta i motiva tot el document tècnic en el seu conjunt. En aquest document s'enumeren gairebé el mig centenar de fonts analitzades i estudiades entre si. Aquestes fonts, cartogràfiques, fotogramètriques, cadastrals, administratives i literàries són les següents:

Fonts cartogràfiques:

1. Plano de una porción de terreno que comprende la Plana de Vich y sus inmediaciones con los caminos que desde Vich salen en todas direcciones. 1813. Centro Geográfico del Ejército.
2. *Plano Geométrico de los Terrenos comprendidos entre Monsen, Pla de las Arenas, Coll de Buch, Pueblo de Espinelbas y Viladrau*, 1813. Cartoteca del Centro Geográfico del Ejército.
3. Catalunya. Dibujado y litografiado en el Depósito de Guerra. Escala 1:200.000. Any 1873. Cartoteca de l'Institut Cartogràfic de Catalunya.
4. Plano de las Guillerías...(y del Montseny) / ejecutado por el Cuerpo de E.M. del Ejército en 1888 y publicado por el Depósito de la Guerra. Cartoteca de l'Institut Cartogràfic de Catalunya.
5. Plano de Catalunya, Escala 1:300.000, R.M., 1894. Cartoteca del Instituto Geográfico Nacional.
6. Eduard Vidal y Riba. "Mapa de la regió del Montseny." *El Montseny. Guia monogràfica de la regió. Itineraris*, 1912. Cartoteca del Centre Excursionista de Catalunya.
7. Mapa Militar itinerario de España. Formado por el Cuerpo de Estado mayor del Ejército. Hoja 29. Escala 1:200.000. Any 1914. Cartoteca de l'Institut Cartogràfic de Catalunya.
8. Mapa del Montseny, 1924. Cartoteca del Centre Excursionista de Catalunya.
9. Provincia de Barcelona. Término municipal de Montseny. Planimetría. E. 1:25.000. Instituto Geográfico Nacional. 1925. Cartoteca del Instituto Geográfico Nacional.
10. Provincia de Barcelona. Término municipal de San Saturnino de Osormort. Planimetría. E. 1:25.000. Instituto Geográfico Nacional. 1925. Cartoteca del Instituto Geográfico Nacional.
11. Provincia de Barcelona. Término municipal de Seva. Planimetría. E. 1:25.000. Instituto Geográfico Nacional. 1925. Cartoteca del Instituto Geográfico Nacional.
12. Provincia de Barcelona. Término municipal de Taradell. Planimetría. E. 1:25.000. Instituto Geográfico Nacional. 1923. Cartoteca del Instituto Geográfico Nacional.

13. Provincia de Barcelona. Término municipal de Vilalleons. Planimetria. E. 1:25.000. Cartoteca del Instituto Geográfico Nacional. 1925. Cartoteca del Instituto Geográfico Nacional.
14. Provincia de Gerona. Término municipal de Arbucias. Planimetria. E. 1:25.000. Instituto Geográfico Nacional. 1925. Cartoteca del Instituto Geográfico Nacional.
15. Provincia de Gerona. Término municipal de Viladrau-Espinelvas. Planimetria. E. 1:25.000. Cartoteca del Instituto Geográfico Nacional. 1928. Cartoteca del Instituto Geográfico Nacional.
16. Mapa Topogràfic Nacional de España. Escala 1:50.000. 1ª edición. Hoja 332 (Vich). Instituto Geográfico Nacional, 1942 .
17. Mapa Topogràfic Nacional de España. Escala 1:50.000. 1ª edición. Hoja 364 (San Feliu de Codinas). Instituto Geográfico Nacional, 1942.
18. Mapa Topogràfic de Catalunya 1:5.000, Institut Cartogràfic de Catalunya.

Fonts fotogramètriques:

19. Vol americà, 1956-57. Institut Cartogràfic de Catalunya.
20. Ortofotomapa de Catalunya 1:2.500 (data de vol: maig 2009), Institut Cartogràfic de Catalunya.

Fonts cadastrals:

21. *Amillaramiento de la riqueza rústica y pecuaria. Término municipal de Viladrau.* 1951. Arxiu Històric de Girona.
22. Cadastre antic de rústica de Viladrau (ca.1956). Arxiu Històric de Girona.
23. *Amillaramiento de la riqueza rústica: Viladrau,* 1951. Arxiu Històric de Girona.
24. Mapa parcel·lari cadastral vigent. Oficina Virtual del Cadastre.

Fonts administratives:

25. Mapa d'expropiacions del projecte de "Carretera de tercer orden de Arbucias a Vich" 1917. Arxiu Històric de Girona.
26. Proyecto de carretera de 3er orden de Arbucias a Vich por Espinelvas, Viladrau y Taradell. 1899, Arxiu Històric de Girona. Notificació de la concessió de llicència urbanística per a les obres d'habilitació de la masia El Martí, amb data 22 de gener de 1999. Arxiu municipal de Viladrau.
27. Projecte bàsic d'habilitació del Mas Martí com a local per a catering. Memòria descriptiva. Arxiu municipal de Viladrau.

Fonts literàries:

28. *Suplemento e índice general al tomo tercero del Diario de Barcelona cautiva. En la Oficina de Antonio Brusí, 1817.*
29. Pascual Madoz (1849) "Viladrau", *Diccionario Geográfico-Estadístico-Histórico de España y sus Posesiones de Ultramar*, Vol. 14, p. 66.
30. (1893) Artur Osona. Guia itineraria de las montanyas de la región del Montseny, "It. núm. 1, De Balenyà a Sant Segismont", pp. 5-7. 4ª edició. Biblioteca del Centre Excursionista de Catalunya.
31. (1893) Artur Osona. Guia itineraria de las montanyas de la región del Montseny, "It. núm. 5, De Vich a Sant Segismont", pp. 16-17. 4ª edició. Biblioteca del Centre Excursionista de Catalunya.
32. (1893) Artur Osona. Guia itineraria de las montanyas de la región del Montseny, "It. núm. 7, De Sant Marsal a Viladrau", pp. 18-19. 4ª edició. Biblioteca del Centre Excursionista de Catalunya.
33. (1893) Artur Osona. Guia itineraria de las montanyas de la región del Montseny, "It. núm. 23, De Sant Marsal a la Creu de Matagalls y Sant Segismont", pp. 37-38. 4ª edició. Biblioteca del Centre Excursionista de Catalunya.
34. (1893) Artur Osona. Guia itineraria de las montanyas de la región del Montseny, "It. núm. 24, De Sant Segismont a Viladrau", pp. 39. 4ª edició. Biblioteca del Centre Excursionista de Catalunya.
35. (1893) Artur Osona. Guia itineraria de las montanyas de la región del Montseny, "It. núm. 25, De Viladrau a Arbucias", pp. 40. 4ª edició. Biblioteca del Centre Excursionista de Catalunya.
36. (1893) Artur Osona. Guia itineraria de las montanyas de la región del Montseny, "It. núm. 59, De Vich a Viladrau", pp. 79-80. 4ª edició. Biblioteca del Centre Excursionista de Catalunya.
37. (1893) Artur Osona. Guia itineraria de las montanyas de la región del Montseny, "It. núm. 60, De Viladrau a Sant Hilari Secalm", pp. 80-81. 4ª edició. Biblioteca del Centre Excursionista de Catalunya.
38. (1899) Artur Osona. Guia itineraria de la región del Montseny y Guillerias, "It. núm. 73, De Sant Hilari al Pla de las Arenas, Espineltas, Viladrau, Taradell, Seba y Balenyà", pp. 97-991. Biblioteca del Centre Excursionista de Catalunya.
39. (1899) Artur Osona. Guia itinerària de la región del Montseny y Guillerias, "It. núm. 73, De Vich a Sant Julià de Vilatorra y Viladrau", pp. 125-126. Biblioteca del Centre Excursionista de Catalunya.
40. (1899) Artur Osona. Guia itinerària de la región del Montseny y Guillerias, "It. núm. 99, De Viladrau a la Creu de Matagalls per Coll Pregon", pp. 126. Biblioteca del Centre Excursionista de Catalunya.
41. (1899) Artur Osona. Guia itinerària de la región del Montseny y Guillerias, "It. núm. 104, De Vich a Espineltas", pp. 130. Biblioteca del Centre Excursionista de Catalunya.
42. (1899) Artur Osona. Guia itinerària de la región del Montseny y Guillerias, "It. núm. 105, De Viladrau a Sant Sadurní d'Ossormort", pp. 131. Biblioteca del Centre Excursionista de Catalunya.
43. (1899) Artur Osona. Guia itinerària de la región del Montseny y Guillerias, "It. núm. 106, De Viladrau a Sant Sadurní d'Ossormort per lo Sot de Corts", pp. 132-133. Biblioteca del Centre Excursionista de Catalunya.

44. (1899) Artur Osona. Guia itinerària de la regió del Montseny y Guillerias, "It. núm. 112, De Viladrau a Sant Hilari per Coll de Ravell", pp. 138-139. Biblioteca del Centre Excursionista de Catalunya.
45. (1899) Artur Osona. Guia itinerària de la regió del Montseny y Guillerias, "It. núm. 147, De Balenyà a Viladrau", pp. 192-193. Biblioteca del Centre Excursionista de Catalunya.
46. Antoni Pladevall Font "Rodalía i Consueta de la parròquia de Viladrau", *Monografies del Montseny*, N° 1, 1986.
47. Joan López Cortijo, "Els camins del Montseny", *Monografies del Montseny*, N° 4, 1989, p. 115-134.
48. Ferran Tolosa i Cabani, "Camins tradicionals de Viladrau", *Monografies del Montseny*, N° 13, 1998, p. 153-176.
49. Ferran Miralles, Arnau Queralt, Pere Sala (2002) "Els camins ramaders del Vallès Oriental", *Revista del Centre d'Estudis de Granollers*.

Alhora, també a la Memòria, s'estableixen els criteris seguits a l'hora d'inventariar els camins, esmentant que s'ha tingut en compte tant la funcionalitat històrica de la xarxa de camins com la funcionalitat actual. Afegint que l'inventari també ha tingut en compte l'estructura geogràfica del terme municipal atenent tant els accessos interns com les comunicacions que accedeixen als municipis veïns. Que s'han fet comprovacions de camp en alguns casos concrets, i que s'ha consultat als tècnics municipals. Que els camins inventariats s'han classificat en base a criteris genètics i funcionals. Genètics, perquè un element fonamental a l'hora de fonamentar i defensar la titularitat pública és l'origen i l'antiguitat del camí, que s'infereixen de les mateixes font documentals consultades, algunes de les quals tenen ja una antiguitat considerable (p.e. la planimetria municipal de Viladrau, de l'any 1928). I funcionals, perquè l'ús públic és una expressió de la funcionalitat dels camins, que pot inferir-se del propi traçat del camí (punts del territori que serveix o comunica) o del nom (camí que el caracteritza (camí que va a un poble, església, etc.).

I en relació a les manifestacions dels al·legants en relació al valor del Cadastre, cal subratllar que el Cadastre, tot i recollir un bon nombre de camins, no és un inventari. I el seu objectiu no és determinar la titularitat pública dels camins que hi figuren. Per tant, ni té naturalesa constitutiva ni valor probatori de la titularitat., tal com recullen diverses sentències judicials.

Però malgrat aquesta afirmació, el cadastre és un document amb valor topogràfic i informatiu de l'existència, el traçat o la utilitat dels camins en ell grafiats, que cal interpretar i contrastar en el marc d'un corpus documental més ampli, tal com s'ha fet en l'inventari de camins de Viladrau.

La manifestació d'aquesta realitat per part del tècnic redactor no pot significar una al·legació en contra de l'Inventari en el seu conjunt.

En conseqüència, i en resum, cal a dir que la Memòria del document és un document molt complet en el que s'ha realitzat una anàlisi i una investigació tècnica, històrica i geogràfica molt completa que ofereix als destinataris del mateix totes les dades fàctiques i jurídiques necessàries per a la seva defensa, i que fins i tot, va molt més enllà de l'anàlisi requerida en aquests tipus de documents administratius. Recordem en aquest punt que la doctrina jurisdiccional ha establert amb caràcter general que és suficient la simple existència d'indicis de la naturalesa pública dels camins per a la seva inclusió en un inventari públic. Així, i en concret, la Jurisprudència més recent, determina el següent:

"(...)la doctrina jurisdiccional ha venido a establecer con carácter general, para considerar correcta la inclusión de un bien en el Inventario Municipal (lo que consideramos igualmente trasladable, por su naturaleza, al Catálogo de Caminos Públicos de una Corporación Local), la simple existencia de indicios de que los bienes tienen naturaleza pública, sin necesidad de una prueba acabada o fehaciente de dicha titularitat, y ello por cuanto la inclusión de un bien a dicho inventario (o catálogo) no tiene carácter "constitutivo", es decir, ni supone adquisición dominical alguna, ni el hecho de que no estén incluidos algunos bienes en el mismo supone que no pueda ostentar sobre éstos la Administración algún derecho.

Y se ha indicado también que tampoco es preciso un expediente previo de investigación en aquellos supuestos en los que la Administración no alberga duda sobre la naturaleza pública del bien, y ello sin perjuicio de que la catalogación como bien público pueda ser combatida ante los Tribunales de orden civil (en este sentido podemos citar las sentencias del Tribunal Supremo de 1.10.2003, 10.12.2001, 15.10.1997, 23.01.1996, 28.04.1989, 9.06.1978; TSJ Castilla La Mancha de 29.06.2006, País Vasco 29.10.2004, Baleares 3.07.2003.

"(...) La jurisprudencia ha señalado que el Inventario Municipal de bienes es un mero registro administrativo que no constituye derecho alguno en favor de las Corporaciones siendo más bien un libro que sirve de recordatorio constante para que dichas Corporaciones ejerciten oportunamente sus facultades y cuya única trascendencia es crear una apariencia de demanialidad que no prejuzga las acciones civiles que puedan ejercitarse.

Asimismo la jurisprudencia considera que para entender correcta la inclusión de un bien en dicho Inventario es suficiente con la existencia de indicios de que los bienes tienen naturaleza pública sin necesidad de una prueba acabada o fehaciente, teniendo en cuenta que dicha inclusión no tiene carácter constitutivo, ni supone adquisición dominical alguna, siendo la jurisdicción civil la única competente para pronunciarse sobre cuestiones de propiedad. (cita en este sentido una sentencias del TSJ de Extremadura de 26-6-09 , 9-3-2010 y 20-10-09 , y otras del TSJ de

Baleares de 4-7-03 y las SSTs de 1- 10-03 , 10-12-01 , 14-10-98 y 15-10-07).

Tanmateix, si per manca de fonamentació o manca d'elements de judici suficients cal entendre manca de la deguda motivació dels actes administratius, novament cal desestimar aquest argument per part dels al·legants, ja que si bé és cert que la motivació dels actes administratius constitueix una de les seves necessitats bàsiques, és precisament aquesta Memòria, el document que motiva o justifica sobradament l'actuació administrativa. Recordem novament en aquest punt que la necessària motivació d'un acte administratiu significa que els destinataris del mateix coneguin les dades fàctiques i jurídiques necessàries per a la seva defensa, evitant d'aquesta forma la tant prohibida arbitrietat en l'actuació de les administracions públiques. Així, sentències com la de TSJCL, Burgos, de 26 de marzo de 2009 (Sección 1ª, avalada pel Tribunal constitucional, copiada a continuació de la primera, indica respecte a la motivació de les resolucions administratives el següent:

*"(...) Tercero.- Cuestión distinta es la relativa a la motivación del acto impugnado. Por su parte la sentencia del Tribunal Superior de Valencia, de fecha 03-11-1997, en lo que atañe a la motivación de los actos recurridos, dice, es sabido que conforme con un reiterado criterio jurisprudencial: "la motivación de cualquier resolución administrativa constituye el cauce esencial para la expresión de la voluntad de la Administración que a su vez constituye garantía básica del administrado que así puede impugnar, en su caso, el acto administrativo con plenitud de posibilidades críticas de mismo, porque el papel representado por la **motivación del acto es que no prive el interesado del conocimiento de los datos fáctico y jurídicos necesarios para articular su defensa.** El déficit de motivación productor de la anulabilidad del acto, radica en definitiva en la producción de indefensión en el administrado" (STS 29 de septiembre de 1992). (...)"*

" (...) es claro que el interesado a parte ha de conocer las razones decisivas, el fundamento de las decisiones que le afecten, en tanto que instrumentos necesarios para su posible impugnación y utilización (...)"

Tanmateix, i a la vista de l'informe tècnic de resolució de les al·legacions que són objecte del present informe, no hi ha dubte que l'Administració actuant ha apuntat els camins públics amb una convicció molt més forta que indiciària, i que aquesta investigació constitueix sobradament la necessària motivació deguda dels actes administratius. Per tant, cal desestimar tots els arguments dels al·legants establert en aquest sentit.

En relació a l'argument consistent en que es tracta d'una actuació municipal en contradicció amb treballs tècnics anteriors i altres documents o municipals, cal indicar que els document que els al·legants esgrimeixen

com a antecedents necessaris de l'actual inventari de camins, no són, ni un inventari com a tal, ni documents previs a tenir en compte per l'administració actuant.

El primer document, l'anomenat Inventari de Camins del Parc Natural del Montseny, és un estudi molt anterior en el temps, ja que fa gairebé 10 anys de la seva presentació. I aquesta temporalitat, que marca la tècnica emprada en el mateix, és una tècnica molt superada pels mitjans actuals, principalment pels avanços tecnològics d'accés a la informació actuals. A més, es tracta d'un document relatiu a un àmbit molt concret: un parc natural, que, malgrat que es trobi parcialment situat dins el terme municipal de Viladrau, només es refereix a aquest àmbit i a les seves finalitats pròpies: gestionar a nivell turístic o recreatiu la xarxa de comunicacions existents al parc natural. I per tant no té res a veure amb la finalitat dels inventaris municipals de camins. Es tracta a més d'un estudi realitzat per un equip de treball en un àmbit acadèmic concret i limitat a la seva finalitat i realitzat a més a una escala de treball molt diferent al document actual. Essent un estudi en el que, ni es realitza l'anàlisi geogràfica concreta que es fa a l'Inventari de camins, ni es tramita com a tal.

Per la seva part, analitzats els convenis que els al·legants manifesten en completa contradicció amb l'actuació administrativa actual, són documents signats entre la Diputació de Girona, l'Ajuntament i els particulars novament establerts dins la gestió del parc. Signats, tal i com s'estableix en aquests mateixos documents per millorar la xarxa viària bàsica i l'ordenació racional de l'ús públic al Parc Natural del Montseny.

Fins i tot s'estableix en els antecedents dels mateixos el següent: "*(...) és important que la població disposi d'una xarxa viària bàsica en bon estat que permeti el desenvolupament sostenible de la zona i garanteixi l'accessibilitat al territori (...)*". Els mateixos projectes d'obres relacionats amb aquests convenis estableixen que "*aquestes actuacions es desenvolupen en el marc del Conveni subscrit entre el Ministerio de Medio Ambiente y Medio Rural y Marino i les Diputacions de Girona i Barcelona pel desenvolupament d'actuacions de desenvolupament sostenible a la Reserva de la Biosfera del Montseny (...)*".

Tanmateix, encara que aquests documents fossin contradictoris al document que s'aprova inicialment, l'Administració està obligada, en virtut dels manaments legals establerts a l'efecte, a comprovar, si dubta, la seva validesa. L'accés a la informació actual i per tant a les fonts d'anàlisi i verificació no és el mateix de fa 10 anys. Per tant, la sotasignat entén que caldria desestimar l'argument dels al·legants establert en relació a la contradicció del document d'Inventari amb aquest estudi o treball previ i amb els convenis al·legats, pels motius exposats.

En relació a l'al·legació relativa a que no s'ha seguit el procediment degut o que calia seguir un procediment contradictori, cal indicar que, de conformitat a allò establert a l'article 86 del *Real Decreto Legislativo*

781/1986, de 18 de abril, por el que se aprueba el Texto Refundido de las Disposiciones Vigentes en materia de Régimen Local, i atès que no existeix un procediment específic, el procediment per a dur a terme l'inventari és aquell procediment establert en relació a l'aprovació d'una ordenança municipal, és a dir, aquell establert a l'article 49 de la Llei 7/1985, Reguladora de les Bases de Règim Local, que és el que l'administració està seguint i és el que permetria ara als particulars al·legants acreditar la incorrecció de fons de l'actuació administrativa.

Però novament els al·legants confonen l'actuació administrativa consistent en "apuntar", o recollir els camins que considera públics, després del treball de comprovació del Sr. Campillo, i la finalitat dels inventaris en general, amb conceptes propis del Dret Civil com usucapió, servituds de pas o presumpció de titularitat pública. Per altra part, no consta acreditada per part dels al·legants la titularitat privada dels camins que són objecte d'al·legacions per a que es produeixi, al tràmit que ens ocupa, aquesta "contradicció" que sol·liciten els al·legants.

En conseqüència, caldria desestimar l'argument dels al·legants establert en aquest sentit.

En relació a la detecció d'errors en l'aplicació de la normativa existent i en l'aplicació de les institucions de Dret civil, cal novament indicar que el que l'inventari fa és únicament apuntar els camins d'ús públic, adquirits la majoria d'ells per la prescripció immemorial. És evident que des d'una òptica jurídica l'ús públic és una realitat de fet i resulta de l'existència d'un convenciment jurídic: l'ús públic és l'ús del camí pel públic en general amb el convenciment que s'està exercint un dret col·lectiu de pas, que podem comparar amb l'ús que els veïns fan de carreteres, places i carrers: *«l'ús que hom fa del bé amb el convenciment que s'està exercint un dret inherent a la col·lectivitat.»* Des d'una òptica geogràfica l'ús públic és la manifestació d'una funcionalitat pública de la via associada a la satisfacció de necessitats socioeconòmiques de la col·lectivitat de naturalesa objectiva. En el cas dels camins la possessió administrativa equival a l'ús públic i la recuperació de la possessió a restablir-ne o garantir-ne l'ús públic. Per tant caldria desestimar l'argument dels al·legants establert en aquest sentit.

Per altra part, i per finalitzar, és important ressaltar que sovint es confonen els camins inventariats amb les pistes forestals, que no estan inventariades. S'han inventariat els camins de ferradura preexistents i subjacents, d'origen remot. De la mateixa manera el fet que els camins ramaders a Catalunya sovint coincideixin totalment o parcial amb carreteres de titularitat estatal, autonòmica o provincial, o amb vies municipals rurals (camins rals o veïnals) i urbanes (carrers) és un fet àmpliament documentat i constatat no solament als mateixos expedients de classificació de vies pecuàries, sinó per part dels estudiosos dels camins ramaders a Catalunya, i aquest fet no impedeix l'inventari de les vies municipals coincidents amb aquells.

Aquesta dualitat, per exemple, és fàcilment constatable també a Viladrau tal com descriu Cortijo (Doc. núm. 11): *"De camins ramaders, encara n'hi havia un altre que resseguia el marge oriental del Montseny. Aquesta cabanera, que també era camí ral, entrava pel Coll de Gomares, a llevant de Viladrau, i pel sot de Rifret i el corral del Mataró s'enfilava al coll de Revell..."*.

CONCLUSIONS:

Primera.- No pot ser objecte del present informe i per tant de resolució concreta les al·legacions posades de manifest a l'escrit d'al·legacions que és objecte del present informe contra la falta d'aptitud professional, i sobretot personal del Sr. Campillo així com tampoc els arguments dels al·legants consistents en manifestar que és tracta d'una actuació contrària a Dret en tant que és contrària a la voluntat dels interessats. Ja que l'ajuntament compleix el mandat legal inexcusable establert a la legislació local. Seguint el procediment que aquesta mateixa normativa estableix.

Segona.- S'informa desfavorablement en relació als arguments consistents en una manca de fonamentació en l'actuació de l'administració en general en la tramitació d'aprovació inicial de l'Inventari de Camins de Viladrau o la manca d'elements de judici suficients, rigor i justificació de l'actuació administrativa, o en la manca de la deguda motivació dels actes de les administracions públiques perquè la Memòria que obra a l'expedient es un document suficientment raonat i és un document més que suficient per acreditar la fonamentació exigida per la Jurisprudència relativa als inventari de camins municipals.

Tercera.- S'informa desfavorablement en relació amb l'argument consistent en que es tracta d'una actuació municipal en contradicció amb treballs tècnics anteriors i altres documents municipals ja que es tracta de documents molt diferents, tant en la seva finalitat, com en els seus detalls tècnics i objectius que, en cap cas, no acrediten la titularitat privada dels camins inventariats.

Quarta.- S'informa desfavorablement en relació amb l'argument consistent en la detecció d'errors en l'aplicació de la normativa existent i en l'aplicació de les institucions de Dret civil, atès que l'inventari el que fa és únicament apuntar els camins d'ús públic, adquirits la majoria d'ells per la prescripció immemorial, amb el convenciment que s'està apuntant un dret col·lectiu de pas. La confusió dels al·legants prové de confondre les pistes forestals, amb els camins inventariats, que són camins de ferradura subjacents i preexistents, així com del fet contrastat que els camins ramaders a Catalunya sovint coincideixen totalment o parcial amb altres vies públiques com ara carreteres de titularitat estatal, autonòmica o provincial, o amb vies municipals rurals

(camins rals o veïnals) i urbanes (carrers).

Cinquena.- En tant que no queda acreditat a l'escrit d'al·legacions la titularitat privada dels camins contra els que s'oposa la inclusió a l'inventari, l'acte administratiu d'aprovació inicial de l'Inventari sobre el que s'al·lega és conforme a Dret.

Sisena.- D'acord amb la naturalesa dels inventaris de camins, és la via jurisdiccional civil la via correcta per impugnar titularitats.

Girona, març de 2014

Rut Sànchez-Garrido Montejo

Advocada